

אמור קדושה

פרשתנו היא המשך של פרשת קדושים
המשך ענין הקדושה – כהנים, בעלי מום, טהרה, תרומה וכו'
"קדושים תהיו" – ובפרשה זו: "ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך
בני ישראל אני ה' מקדישכם".

כתוב בתו"כ (תחילת קדושים) אם אתם מקדשים עצמכם מעלה אני
עליכם כאילו קדשתם אותי. וניתן להסיק מכאן – אם אין אתם מקדשים אותי
הרי זה כאילו חללתם אותי. וכן משמע מהתנחומא שאילו זכיתם הייתם נקראים
עדה קדושה ואם לא זכיתם הרי אתם עדה רעה. אין דרך אמצעית לאדם
מישראל. או שהוא מקדש את השם או שהוא מחללו.

כל אחד חייב לקדש את ה'. אנו בדרך כלל מבינים את המושג של קידוש
ה', במסירות נפש, למות על קידוש ה', וכן מופיע בלכה.
וכן כותב הרמב"ם (יסודי התורה ה,א) "כל בית ישראל מצווין על קידוש
ה' הגדול הזה" וכו'. ומה שכתב "כל בית ישראל" כלל בזה גם קטנים, וכן אנו
אומרים בתהלים (קטו,יב) "יברך את בית ישראל, יברך... יברך... הקטנים עם
הגדולים".

ר' יעקב קמינצקי מסביר את טעם הדבר בזה שכתוב "ונקדשתי" ולא
כתוב בלשון ציווי "תקדישו את שמי". ורמז לזה הוא שהרמב"ם בעצמו במצוה זו
בספר המצוות (מצוה ט) מביא פסוק מישעיה (כט,כג) "כי בראותו ילדיו מעשה
ידי בקירבו יקדישו שמי, והקדישו את קדוש יעקב ואת אלקי ישראל יעריצו".
ורואים כאן שכתוב בפסוק גם ילדים. (בתור חיוב חפצא ולא חיוב גברא. כלומר,
הקב"ה הוא כביכול הנפעל במצוה זו. ובמילים אחרות, במצוה זו אין המעשה
העיקר אלא התוצאה).

וכותב ר' יעקב שעל זה סמכו בימי הביניים שמסרו נפשם ונפש ילדיהם
על קידוש ה', ובלבד שלא להמיר את הדת. לכאורה הוא קשה, בשלמא על
נפשותם הרי נצטוו ביהרג ועל יעבור אבל הילדים לא נצטוו, ואין הקטנים בעלי
חיוב, ומי התיר להם לעשות כן? אמנם לפי זה מוסבר שכיון שאילו היו ממירים
את דתם היה יוצא מזה חילול ה' נורא, ועל מצוה זו נצטוו גם הקטנים.

אכן אף על פי שמצוה זו שייך לענין למות על קידוש ה', חשוב יותר הוא
לחיות על קידוש ה'. וענין הקדושה הוא הענין היסודי בישובנו בארץ ישראל. וכן
כתוב בסוף פרשת השבוע שעבר (כ,כד) "ואומר לכם אתם תירשו את אדמתם
ואני אתננה לכם לרשת אותה ארץ זבת חלב ודבש, אני ה' אלוקיכם אשר
הבדלתי אתם מן העמים... והייתם לי קדושים כי קדוש אני ה', ואבדיל אתכם מן
העמים להיות לי". וכן כתב רש"י "אם אתם מובדלים מהם, הרי אתם שלי, ואם
לאו הרי אתם של נבוכדנצר וחביריו, ותגלו מארץ הקדושה". הרי שענין הקדושה
קשור באופן עקרוני לאחיזתנו בארץ ישראל.

אכן קידוש ה' הגדול ביותר הוא עצם היותנו כאן על אדמתנו אחרי אלפי
שנות גלות. הנסים שקרו לנו בחזרתנו אחרי התלאות הנוראות לאורך כל
ההיסטוריה, הם קידוש ה' הגדול ביותר. וכפי שאנו יודעים הגלות היתה חילול
ה' הגדול ביותר – "עם ה' אלה ומארצו יצאו".

וממילא כל בית ישראל שמקדשים, גם גדולים וגם קטנים, מקיימים את המצוה הזו של קידוש ה'. אשרנו מה טוב חלקנו שזכינו לכך שנוכל לקדש שמו.